

Nauditavad ooperietendused

Armeenia kunsti nädalal oli kindlasti üheks keskmeks sündmuseks Verdi ooperi «Traviata» etendus 4. juunil «Kalevi» spordihallis NSV Liidu rahvakunstniku Goar Gasparjani (Violetta), Armeenia NSV teenelise kunstniku Aršavir Karapetjani (Germont) ning Jerevani Ooperi- ja Balletiteatri solisti Vagan Mirakjani (Alfredo) osavõtul.

Meie ooperisõbrad said nende kolme kunstniku esinemisest suure esteetilise naudingut. Terve öhtu möödus kauni elamuse ning silmapaistva vokaalse küpsuse õhkkonnas.

Juba I vaatuse «Joogilaul» haaras oma sära ja meeleolukusega. Sellele järgnev Violetta ja Alfredo duett oli intiiimne ja kammerlik. Violetta aarias I vaatuse lõpul aga avanes Goar Gasparjanil järjekordselt võimalus oma ande kogu rikkuse ja vokaaltehnoloogilise meisterlikkuse näitamiseks. Laulja hääli pole oma kõlajõult mitte väga suur, kuid kompaktned ja ühtlane kogu ulatuses. Ta võib vabalt kanda iga lüürilist sopranipartiid, on samaaegselt koloratuurtehnikas mänglev ja särav, instrumentaalselt kerge ja täpne. Ning see harukordne süntees viis kuulajaskonna vaimustusse.

II vaatus algab vokaalselt mittetänuuliku Alfredo aariaga, mille muusikaalselt ja korrektselt esitas Vagan Mirakjan.

Vagan Mirakjan on veel noor laulja; konservatooriumi lõpetas ta 1962. a., ooperis laulab ta viis aastat. Peale Alfredo on ta laulnud Hertsogit («Rigoletto»), Hofmanni («Hofmanni lood»), Lenskit («Jevgeni Onegin»).

V. Mirakjanil on suure ulatuse ja meeldiva tämbriga lüüriline tenor. Kõrged noodid on säravad, kompaktsed ja hästi koondatud, kuid laulja ei pööra vajalikku tähelepanu keskmistele nootidele ja seepärast muutuvad

need vahel lahtiseks, lamedaks, rahuks ja kaotavad oma tämbrilise ilu. Kõik see on tingitud vähestest lavalistest kogemustest ja pole kahtlust, et Mirakjanist kasvab väljapaistev ooperijõud. Eeldusi selleks on palju.

Korrektne, soliidne olemus, hea lavaline käitumine — kõige sellega võitis publiku poolehoidu juba lavale ilmumiselega Aršavir Karapetjan (Germont), ning kui algas Germonti ja Violetta suur stseen ja duett, oli selge, et siin on tegemist andeka lauljapäitlejaga. Hea musitseerimine, oskus partnerit kuulata ka oma laulu ajal tõi esile palju huvitavaid nüansse muusikas ja ka mängus. Nii selles stseenis kui ka järgnevas, Violetta ja Alfredo lahkumisstseenis oli eriti väljendusrikas Goar Gasparjan. Ja siis järgnes paeluv Germonti aaria. Võib liialdamata öelda, et meie ooperipublik pole ammu kuulnud nii sooja, kantileenset laulmist. Vaba, kõlarikas hääli, suured, kuid mõõdukad kulminatsioonid, väga muusikaalne ettekanne meeldis publikule niivõrd, et aariat tuli korrata.

III vaatus on põhiliselt ansambliline ja siin olid külalistele headeks partneriteks L. Panova (Flora), E. Kärvet (Parun), A. Mikk (Doktor), vabariigi teeneline kunstnik V. Veikat (Markii), F. Juhandi (Gaston). IV vaatuse Violetta esimesed sõnad Anninale (G. Üppis): «Annina! Sa uinud? Ah, vaene!...» panid kuulatama. Gasparjan-Violetta lausub seda summutatud — kõlatul häälel. See on tõesti raskesti haige inimese hääli, hääli, mis nagu iga hetk võiks murduda. Nii möödus terve stseen ja sellele järgnev nõudlik arioso. Ent siis kuuleme Alfredo ilmumise järel elurõõmsaid säravaid fraase — need on nagu sureva inimese üksikud pursked, mis peagi hakkavad

jälle tuhmuma, kustuma ja kustuvad...

Meeleolukas oli viimane kvintett, kus põimusid läbi Violetta jumalagajätt, Alfredo meeleheitlikud karjed ja Germonti hilinenud jõuetu kaastunne.

Nii lõppes see tore etendus meie armeenia sõprade osavõtul. Kaua ja soojalt tänas rohkearvuline publik külalisi. Kindlakäeliselt juhatas etendust Eesti NSV rahvakunstnik Kirill Raudsepp.

6. juunil laulis RAT «Estonias» Verdi «Maskiballis» René nõudlikku osa Armeenia NSV rahvakunstnik Migran Jerkat. Jerkat on suurte kogemustega laulja, kes viis terve osa läbi temperamentselt ja kindlalt. Kunstnik oskab nii vokaalselt kui ka mänguliselt alla kriipsutada kulminatsioone ja dramaturgilisi sõlmkohti. Kuigi külalise kostüümid ja mänguviis erinesid meie lavastuse põhistiilist, tegi kogunud näitleja kõik, et olla ansamblis, ja see õnnestus. Publiku aplaus oli ka sel õhtul niisama soe kui eelnenud ooperiõhtutel armeenia külalissolistidega.

12. VI 64, S. Viktor Gurjev
Simp jafasan